

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **I. B.**
st. příslušnost:
bytem
zastoupen JUDr. Petrem Novotným
advokátem se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti

žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
se sídlem Olšanská 2, P. O. Box 78, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2020, č. j. CPR-30331-2/ČJ-2020-930310-V217

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 15. 12. 2020, č. j. CPR-30331-2/ČJ-2020-930310-V217, a rozhodnutí Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ze dne 11. 8. 2020, č. j. KRPZ-80270-19/ČJ-2020-150023-SV, se *ruší* a věc se *vrací* žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná *je povinna* zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 6.800 Kč do 30 (třiceti) dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Novotného, advokáta se sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10.

Odůvodnění:

1. Žalobce vstoupil na území ČR v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví. Správní orgán prvního stupně mu za to uložil správní vyhoštění na jeden rok. Odůvodnil to hrozbou, že by žalobce mohl při pobytu na území závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalovaná jeho odvolání zamítla. Žalobce nepopírá, že porušil ochranné opatření. Má ale za to, že toto jednání nelze kvalifikovat jako narušení veřejného pořádku. Krajský soud musel posoudit, zda má žalobce pravdu.

II. Rozhodnutí správních orgánů a související skutkové okolnosti

2. Žalobce kontrolovala policie dne 10. 8. 2020 v Boršicích u Uherského Hradiště. Na území schengenského prostoru vstoupil podle přechodového razítka v cestovním dokladu dne 17. 6. 2020. Přes maďarský hraniční přechod na základě biometrického cestovního dokladu Ukrajiny. Za normálních okolností by proto mohl pobývat v schengenském prostoru bezvízově po dobu 90 dnů. Žalobce uvedl, že do ČR přicestoval ten samý den.
3. V té době bylo v platnosti ochranné opatření vydané Ministerstvem zdravotnictví České republiky ze dne 12. 6. 2020 pod č. j. MZDR 20599/2020-8/MIN/KAN. Účinné bylo od 00:00 hodin dne 15. 6. 2020. Jeho účelem byla ochrana před zavlečením onemocnění Covid-19 („ochranné opatření“). Toto ochranné opatření nařizuje zákaz vstupu na území ČR pro všechny cizince, kteří neměli ke dni 12. 3. 2020 na území České republiky přechodný pobyt nad 90 dnů, nebo trvalý pobyt, pokud tito cizinci nespádají pod tímto ochranným opatřením stanovené výjimky. Žalobce pod žádnou z těchto výjimek nespadal.
4. Krajské ředitelství policie Zlínského kraje toto jednání vyhodnotilo jako závažné narušení veřejného pořádku. Žalobci proto rozhodnutím ze dne 11. 8. 2020, č. j. KRPZ-80270-19/ČJ-2020-150023-SV („rozhodnutí krajského ředitelství“), uložilo správní vyhoštění založené na § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky („zákon o pobytu cizinců“). Stanovilo mu zákaz vstupu na jeden rok a lhůtu k vycestování v délce sedmi dnů.
5. Žalobce se proti rozhodnutí krajského ředitelství odvolal. Ale žalovaná jej potvrdila. Poukázala na to, že žalobce v den vstupu do ČR nedisponoval negativním PCR testem na Covid-19. I pokud by jím disponoval, nic by to na věci neměnilo. Žalobce totiž nemá na území ČR stálou adresu a může se zde nekontrolovatelně pohybovat. Pro společnost představuje významnou hrozbu, protože by se mohl podílet na šíření onemocnění Covid-19. Tím může ohrozit zdraví ostatních obyvatel ČR, což je ve svém důsledku ohrožení důležitého veřejného zájmu. Bylo proto nezbytné rozhodnout o vyhoštění žalobce. K odvolací námitce žalobce, že se obává na Ukrajinu vrátit, protože tam pořád probíhá ozbrojený konflikt, žalovaná uvedla, že žalobce je ze Zakarpatské oblasti. Tam mu žádné nebezpečí nehrozí. Ve vztahu k této oblasti je Ukrajina bezpečnou zemí původu.

III. Žaloba a vyjádření žalované

6. Žalobce nesouhlasí, že by jeho vstup do ČR v rozporu s ochranným opatřením představoval ohrožení veřejného pořádku. Během řízení žalobce jednoznačně deklaroval, že podstoupí provedení testu na Covid-19. To mu však policie znemožnila, protože jej hned zajistila. Žalobce navíc zcela legálně vstoupil do

schengenského prostoru a po celou dobu zde pobýval oprávněně. Pandemická situace na Ukrajině se dá srovnat s ČR. V jeho případě proto neexistuje nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

7. Žalobce dále napadá závěr správních orgánů o neexistenci překážek vycestování na Ukrajinu. Situace na východě země je neustále napjatá. Dochází tam k bezpečnostním incidentům. Separatisté se dopouští válečných zločinů, včetně mučení a mimosoudních poprav. Prostředí nestability, nejistoty a beztrestnosti dopadá na civilní obyvatelstvo na celém území země.
8. Žalovaná odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, které je podle ní v souladu se zákonem.

IV. Posouzení věci krajským soudem

9. Žaloba je přípustná. Podala ji oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, „s. ř. s.“) v zákonné lhůtě (§ 172 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). O žalobě krajský soud rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání.
10. Žaloba je důvodná.
11. Žalobce zpochybňuje zákonnost rozhodnutí žalované ze dvou důvodů – (i) namítá nesprávnou právní kvalifikaci svého jednání jako ohrožení veřejného pořádku a (ii) nesouhlasí s jejími závěry o neexistenci překážky vycestování.
12. V řízení mezi stranami není sporu o tom, že žalobce vstoupil do ČR v rozporu s ochranným opatřením. Otázkou je pouze to, zda toto jednání samo o sobě vzbuzuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území ČR závažným způsobem narušit veřejný pořádek. A zda mu za toto jednání lze uložit správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Nelze.
13. Krajský soud ze své úřední činnosti ví, že případ žalobce není ojedinělý. Žalovaná totiž dlouhodobě zastává právní názor, podle kterého cizincům, kteří na území ČR vstoupí v rozporu s ochranným opatřením ministerstva zdravotnictví, lze uložit správní vyhoštění (a případně je i zajistit) z důvodu potenciálního ohrožení veřejného pořádku. Judikatura správních soudů, kterou lze v tuto chvíli považovat již za ustálenou, však dává jednoznačně najevo, že tento právní názor žalované je nesprávný.
14. Odkázat lze na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2020, č. j. 6 Azs 333/2020-30, v němž soud dospěl k závěru, že pokud jediný prohřešek cizince spočívá v tom, že na území ČR vstoupil v rozporu s ochranným opatřením, pak „[t]oto jednání ani samo o sobě nelze kvalifikovat jako skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého základního zájmu společnosti a rozhodně nesvědčí o tom, že by stěžovatel představoval takové ohrožení v budoucnu“ (viz bod 14 rozsudku). Nejvyšší správní soud také podotkl, že takový cizinec může v okamžiku svého vstupu na území představovat jisté riziko pro veřejné zdraví. Po několikátýdenním pobytu v ČR však již podle soudu nebyl o nic rizikovější než kdokoli jiný, kdo ochranné opatření neporušil.

15. Veřejné zdraví ovšem zákon o pobytu cizinců chrání prostřednictvím § 119 odst. 1 písm. c) bodu 3. Ten umožňuje uložit správní vyhoštění cizinci, který by mohl při pobytu na území závažným způsobem ohrozit veřejné zdraví tím, že trpí nemocí uvedenou v požadavcích opatření před zavlečením infekčního onemocnění. Nejvyšší správní soud dovodil, že „[t]oto ustanovení však lze použít pouze v případě, že cizinec nemocí, kvůli níž bylo vydáno ochranné opatření podle § 68 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, skutečně trpí. A i v takovém případě lze se správním vyhoštěním spojit zákaz vstupu na území členských států Evropské unie nejdéle na tři roky. Bylo by nelogické, aby bylo možné případy, kdy cizinec veřejné zdraví neohrožuje, protože infekčním onemocněním netrpí, postihovat prostřednictvím přísnějšího § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců chránícího veřejný pořádek, umožňujícího zakázat vstup na území členských států Evropské unie až na deset let.“ Ke stejnému závěru dopěl Nejvyšší správní soud ve vztahu k vyhoštění také v rozsudku ze dne 22. 12. 2020, č. j. 1 Azs 431/2020-24 a ve vztahu k zajištění cizince za účelem správního vyhoštění v rozsudcích ze dne 21. 10. 2020, č. j. 9 Azs 166/2020-27 a ze dne 29. 10. 2020, č. j. 9 Azs 165/2020-27.
16. Stejně jako tomu bylo v citované judikatuře ani žalobce se kromě vstupu do ČR v rozporu s ochranným opatřením nedopustil žádného dalšího protiprávního jednání. Nic takového minimálně neplyne z rozhodnutí správních orgánů. Policie jej kontrolovala v době, kdy v ČR pobýval již téměř dva měsíce. Za této situace lze proto plně vyjít z uvedených rozsudků Nejvyššího správního soudu. Jednání žalobce nelze považovat za potenciální závažné ohrožení veřejného pořádku do budoucna. Pro rozhodnutí o jeho správním vyhoštění na základě § 119 odst. 1 písm. a) bod 2 zákona o pobytu cizinců proto nebyl důvod. Rozhodnutí žalované, stejně jako rozhodnutí krajského ředitelství, je tudíž nezákonné.
17. Vzhledem k tomu, že již první žalobní námitku shledal soud důvodnou pro zrušení rozhodnutí žalované, bylo by nadbytečné zabývat se i námitkou směřující k posouzení existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

18. Krajský soud tedy uzavírá, že na základě zjištěných skutečností žalobce nelze považovat za hrozbu pro veřejný pořádek, a proto mu nelze uložit správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. a) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Krajský soud proto zrušil rozhodnutí žalované pro nezákonnost a věc jí vrátil k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a odst. 4 s. ř. s.). Vzhledem k tomu, že nezákonnost se týká i rozhodnutí krajského ředitelství, zrušil krajský soud i toto rozhodnutí (§ 78 odst. 3 s. ř. s.). “
19. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalované. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalované povinnost zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 6.800 Kč. Tato částka se skládá z odměny zástupce za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“)] a sepisu podání ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm.

d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní pomoci činí 3.100 Kč [§ 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč [§ 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Žalovaná ve věci nebyla úspěšná, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 19. února 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce